

Formandens mundtlige beretning ved Yngre Lægers repræsentantskabsmøde 23.-24. november 2021

Formand for Yngre Læger, Helga Schultzs, mundtlige beretning 2021

Jeg er bekymret for sundhedsvæsenet, for de ansatte og for patienterne.

Bekymret fordi der er for mange opgaver og for få til at løse dem.

Det betyder, at vi har travlt i dag, at vi har haft travlt alt for længe og at vi kan se frem til at få endnu mere travlt.

Og her man ikke bare trække corona-kortet. Vi havde travlt inden corona; vi fik bare endnu mere travlt under de første bølger af epidemien, og det accelererer forsat.

...

Jeg bliver således stærkt bekymret, når landets øverste politiske ansvarlige beder os og vores kollegaer i sundhedsvæsenet om igen at yde en ekstra indsats, som hun gjorde det på et pressemøde i starten af november.

Det viser med al tydelighed, at der er et stort problem med virkelighedsopfattelsen hos politikerne. Med sin appel afslører statsministeren nemlig, at hun ikke har forstået hvad det store og gennemgående problem er. Hvorfor vi råber op.

Vi har nemlig allerede igennem flere år løbet stærkt og ydet en ekstra indsats. Og det uden, at der har været et politisk fokus på de vilkår og rammer, vi arbejder under. Hvilket er ironisk, når Socialdemokratiet netop gik til valg på "Tid til omsorg".

Er statsministeren slet ikke klar over, hvor meget ude af sync med virkeligheden, hun er med sin appel? Hvor meget ekstra skal der til, før det er nok? Er der i Mette Frederiksens optik overhovedet et nok?

...

Lægelige arbejdspladser og særligt hospitalerne er kendetegnet ved, at vi ikke kan arbejde alene; vi er gensidigt afhængige af hinanden på tværs af faggrupperne.

Derfor er sygeplejerskernes krise vores alle sammens krise.

De råber op på egne vegne. Men ikke udelukkende.

Sygeplejerskerne råber også op for at gøre opmærksom på et langt større problem, der involverer os og alle andre sundhedsansatte - nemlig at vilkårene mange steder i sundhedsvæsenet ikke gør det muligt at løse vores opgaver som sundhedsprofessionelle tilfredsstillende.

Og i sidste ende får det alvorlige konsekvenser for patienterne.

Og det er en helt afgørende pointe med protesterne, som politikerne med en tonedøv appel som statsministerens tilsyneladende misser.

...

Ligesom i den kliniske hverdag samarbejder vi på fagforeningsniveau på tværs af faggrupper. Vi forhandler samlet som offentlig sektor, og vi udøver politisk pres via sygehussamarbejdet, fordi:

Vi står stærkere sammen.

For at sende det klareste mulige budskab og for at lægge det største mulige pres på ledelse og politikere er det afgørende, at vi som fagforeninger bakker hinanden op, samarbejder og viser solidaritet.

Det kan vi gøre på mange måder – både som fagforening og som kolleger.

Vi bruger de muligheder, vi har – både centralt i Yngre Læger og lokalt blandt vores medlemmer.

Sundhedspolitisk kæmper vi for flere ressourcer.

Det har vi gjort i årevis, og situationen er nu akut: Hospitaler og almen praksis slår sprækker, og

der skal prioriteres, for ellers knækker det sammen.

Og det er arbejdsgiverne og politikerne der har ansvaret.

Lokalt i region Sjælland har yngre læger skrevet under på en støtteerklæring til sygeplejerskerne, som netop viser solidaritet og understreger, at lægernes hverdag ikke hænger sammen uden sygeplejersker.

Vi argumenterer for samme sag på tværs af fagforeninger – og danner en synlig fælles front – når vi debatterer med de ansvarlige, nemlig politikerne.

I Tv2's dokumentar om utilsigtede hændelser, som blev vist i oktober, taler medicinstuderende, uddannelseslæger, overlæger og sygeplejersker med fælles stemme om de pressede rammer og arbejdsvilkår, vi sammen arbejder under i det daglige.

Der er altså meget at være fælles om.

Men vi kan ikke lade sygeplejerskernes enkeltdagsorden om mere løn til deres faggruppe blive vores dagsorden.

Vores job er at sikre yngre lægers løn.

Der må ikke opstå splid imellem faggrupperne til hverdag, selvom vi er pressede. Det er giftigt for arbejdsmiljøet, og det løser ikke det overordnede problem, hvis vi strider faggrupperne imellem.

Når vi for eksempel oplever at læger udfylder huller for manglende anæstesisygeplejersker eller jordemødre som følge af ressourcemangel, så skal vi huske, hvem det er, vi i fællesskab skal rette skytset imod.

Nemlig arbejdsgiverne og politikerne.

Det gør vi bedst sammen, så står vi stærkere.

...

Fagforeningernes tid er ikke forbi.

Tværtimod mener jeg, at der nu og fremover er brug for stærke fagforeninger. Det viser den situation, vi netop nu står i.

Som ansatte strækker vi os langt for at løse opgaverne, det er en del af vores faglige stolthed, for det handler om at hjælpe patienterne.

Men der er grænser:

Som fagforening vil vi ikke tolerere at vores overenskomst bliver overtrådt. Vi vil ikke gå på kompromis med kvaliteten i vores uddannelse, og vi vil ikke acceptere, at folk bliver syge af at gå på arbejde.

Der er brug for stærke fagforeningerne til at stå sammen, danne fællesskaber, udvise solidaritet. For at skabe bedre vilkår, som vi alle kan være tjent med – patienter og sundhedsansatte.

...

Kernen i en fagforening er i høj grad de tillidsvalgte, for det er jer, der i det daglige både udviser fleksibilitet og søger løsninger - samtidig med, at I markerer grænserne og påpeger, når de overskrides.

En stærk fagforening er derfor også kendetegnet ved et stærkt korps af tillidsvalgte.

Og derfor ligger det mig meget på sinde at anerkende det kæmpestore stykke arbejde, I gør. Særligt vil jeg fremhæve vores formandskaber i regioner og stat, der om nogen har været en drivkraft; under corona, i forbindelse med afdelingslægeprojektet og i indsatsen med at øge vores samarbejde i organisationen på tværs af det regionale og centrale.

Tak for sene aftenmøder på Teams, for altid at have telefonen åben, når jeg ringer og for at ringe til mig.

Alle tillidsvalgte er afgørende vigtige ikke mindst nu og i den kommende tid.

Vi må ikke acceptere at der presses mere nedad, vi skal alle medvirke til at stille arbejdsgiverne og ledelserne til ansvar, når vores medlemmer og kolleger bliver budt urimelige vilkår.

Der bliver brug for jer – tillidsrepræsentanter og repræsentanter – som aldrig før.

For omstændighederne med det pressede sundhedsvæsen stiller store krav om, at I insisterer på at værne om vores arbejdsmiljø, uddannelse og overenskomst.

Der er brug for stærke fagforeninger til at sige nok er nok.

For der er et nok, selvom statsministeren ikke syntes at have forstået det.

Og det nok har vi nået.